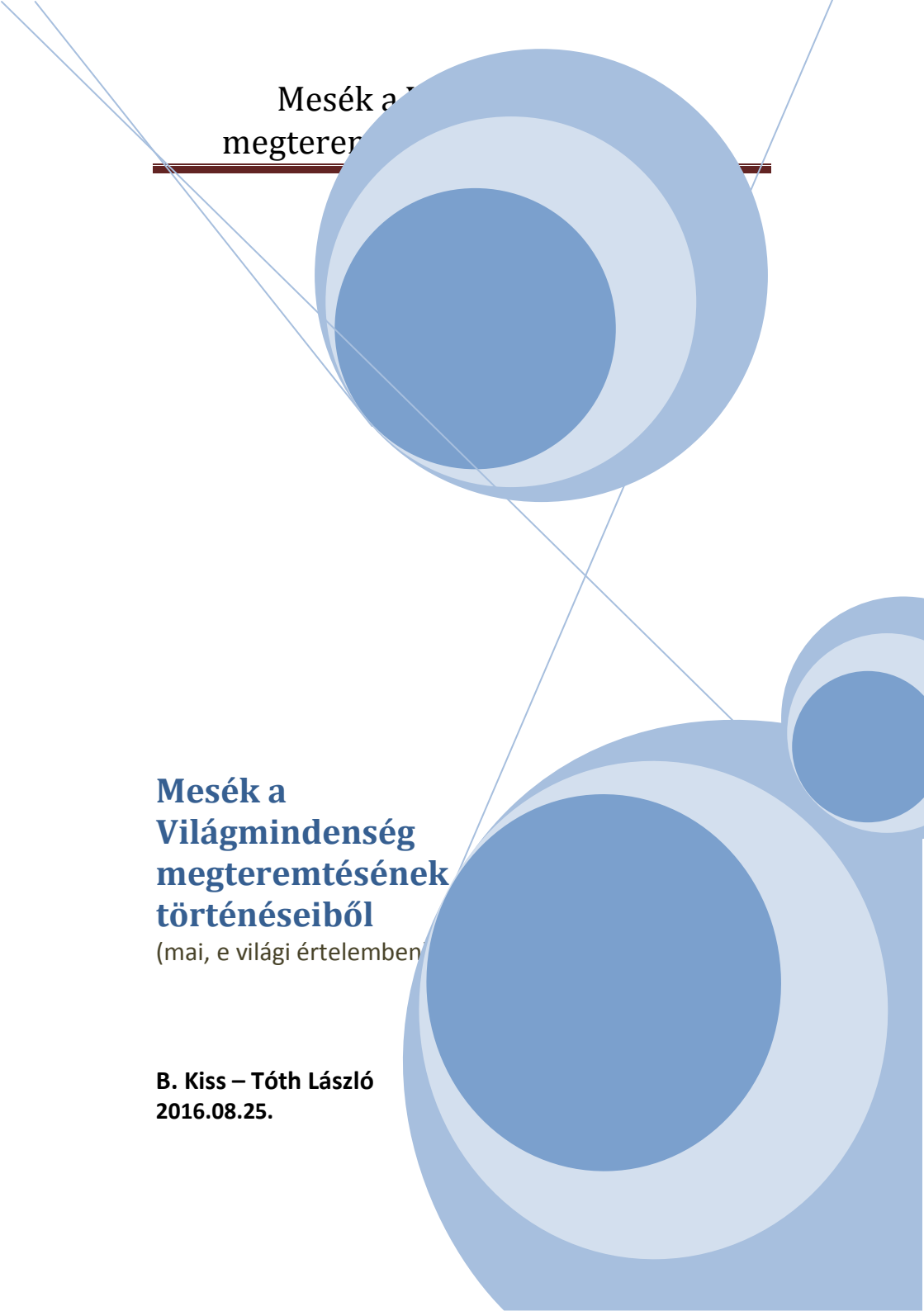

Mesék a
megteremtés

**Mesék a
Világmindenség
megteremtésének
történeteiből**

(mai, e világi értelemben)

**B. Kiss – Tóth László
2016.08.25.**

B.Kiss-Tóth László:

**Mesék a Világmindenség
megteremtésének
történeteiből**
(mai, e világi értelemben)

Előszó:

*Mondják, hogy az ősi,
szent könyvekben eléggé érthetően,
már ősidőktől fogva emigyen leírva vagyon,
hogy történt egyszer réges-régen,
-valamikor még-
a világekorszakok kezdetének kezdetében,
amikor még elérhetően közel volt a távol,
amerre ellátsz és amerre nem látsz,
nem volt sem itt, sem ott, sem máshol,
...és föld sem volt,
...és víz sem volt,
...és levegő sem volt,
és a nagy semmin kívül
szinte sehol, semmi más nem volt,
akkor történt egyszer,
hogy az időtlen idők
és beláthatatlan messzeségek
távolságok-nélküli urának:
az **Őserő**nek eszébe jutott,
hogy most már ideje lenne
valami nagyot és hasznosat is tenni(!),
hisz' ettől lehet igazán
az idők végezetéig(!)
bármely korban élő*

*élőlény által
közismertnek is
(és elismertnek is) lenni...*

*...és ekkor szépségében,
szerkezetében
és örök változásában,
időben -és térben-utánozhatatlan,
ám minden vonatkozásában
nagyyszerű alkotás létrehozására
támadott néki nagyon-nagyon-nagy kedve...*

*(...a darwinista-ateisták meg
e történéseken azóta is csak'rágódnak',
csak 'rágódnak' értetlenkedve
és a fejüket csóválják hitetlenkedve...)*

*

*A világteremtési történések
még a kezdetek kezdetének kezdetén
a hét első napján
(talán éppen hétfői nappal) kezdődtek
és utolsó napján
(vasárnapi nappal) végződtek...*

A legelső kozmikus világnapon,
ami akkor akár
egy világtörténeti korszakot is jelentett,
az Őserő eget
és valami Föld-féle képződményt teremtett,
ahol mindenfelé:
a tátongó mélységekben,
a végeláthatatlan síkságokon
és égbekapaszkodó domborulatokon
csak a kietlen pusztaság
és sivárság
és üresség volt
és a pusztaságoknak fölötté
valamiféle homályos-fagyos szürkesség
és lélekvesztő ridegség honolt...

... ahol mindenhol, minden káoszba hullt,
a végeláthatatlan őstengerre meg a sötétség,
mint valamiféle alkonyati iszonyat borult
és a Nagy Alkotó lelke ott lebegett
a végeláthatatlanul-nagy vizek felett(!)...

Ám a Teremtő ekkor körbetekintett,
fürkészőn átvizsgált mindent,
és megütközve látta,

hogy eddigi munkája nem volt ugyan fölösleges,
de volt az bizony,
volt az bizony még nagyon is kezdetleges(!)...

Ezért kiadta a parancsot a világmindenség
energiáinak,
hogy mielőbb hozzanak le világosságot ide a
földre(!)...

A kozmosz energiái ekkor tanácskozni
az isteni szóra minden összegyűltek,
amitől lett elhatározásuk egyetemes
és kimondta,
hogy a nyugalomban lévő,
elfekvő fényenergiákat
minden mind-mind összegyűjtsék,
egyesült fényerővé közösítsék,
'mi egyszercsak errefelé,
...arrafelé,
...mindenfelé
szerteszéjjel a nagy semmibe,
a végtelenbe
el nem kezdi a fényességét sugározni...

...és a fényáradat
mikor a sárbolygónkat körbefonta
és fénybe vonta,
a Földnek földjei fölött
és vizei fölött

attól lőn mindenfelé
valamiféle
addig még soha nem látott
világosság...

Mikor ez bekövetkezett,
utána az következett,
hogy a Nagy Alkotó
szétválasztotta a fényt a sötétségtől,
így lett megteremtve általa
mindenik éjszaka után a nappal
és mindenik nappal után az éjszaka...

*

Ennek utána megint
kiadta a parancsot a kozmosz energiáinak,
hogy legyen általuk itt a Földön melegség!

Ezért a világ energiái
megint minden összegyűltek,
és megállapodtak abban,
hogy a nyugalomban lévő,
elfekvő hőenergiáikat is összegyűjtsék
és egyesítsék
és az összesített hőáradatuk hőjét is
elkezdjék sugározni a Föld felé...

...és amikor az áradó hőáradat
a bolygónkat körbefonta,
a Földnek minden földjei

és minden vizei fölött
ettől lőn
valamiféle langy' melegség...

*

Az első világkorszaki nap
mire a végére ért volna,
a világ energiái
az összes hőenergiájukat
a fényenergiáikkal összevonták,
majd összesűrítve az energiahalmazt
elgázosították azt...

...és ebből keletkezett a Nap,
ami mindennap
(azóta, mióta világ a világ,)
melegen ontja fényáradatát
le ide a Földre...

A második világnapon

elválasztotta a Teremtő
az ég boltozatának burkolatja alatti vizeket is a
vizektől
és a földeket is a vizektől,
hogy a földeken mindenfelé tűnjék elő a szárazulat,
majd levegőéggel vonta be körbe,
körös-körül körbe-körbe a Földet....

A harmadik világnapon

langyos esőt küldött le a Föld földjeinek felszínére,
'mi megöntözte mindenfelé a szárazulatot,
és a földben lévő magvakból
ehető növényeket is sarjasztott.

...és a földekből
édesvízű forrásokat is fakasztott
és a Földnek pusztaságai
szinte mind-mind megelevenedtek,
termővé téve
a lankákat, a síkságokat és a hegyvidékeket
és mindenfelé virágos réteket
és összefüggő erdőségeket teremtett...

A negyedik világnapon

a világmindenség egének boltozatjára,
 (a burkolatjának palástjára)
a világmindenség szabályai szerint
és a saját maguk szabályai szerint
 működő Holdat,
 más bolygókat
és sok-sok ezernyi csillagot helyezett,
hogy a nappali napokon átvéve a Nap fényét
 éjszakánként mint a kis lámpások,

megvilágítsák a bolygónk felszínét...
...és az elválasztott nappalok és éjszakák
 jelezzék az elmúló napokat,
 a heteket,
 a hónapokat
 és éveket...

Az ötödik világnapon,
a természet vegetációjára
és időszakonkénti megújulására
a Földnek minden zegét-zugát,
erdejeit és mezejeit
különféle-fajta vad
és szelíd állatokkal,
mindenféle bogarakkal
és csúszó-mászókkal,
a vizeit halakkal
és más úszni tudó állatokkal,
a levegőget meg mindenik földek felett
és mindenik vizek felett szálló
apró-és óriásmadarakkal népesítette be...

*

A Nagy Mű már majdnem elkészült,
mikor a Nagy Alkotó megint széttétekintett.
Felsóhajtott,
mert úgy érezte, hogy már sokat tett,
de mégis...
...de mégsem szabad ennek így lennie!
Mindaddig kell még valami érdemlegeset tennie,
amíg műve tökéletes nem lesz,
addig nem szabad lepihennie,
hiszen teremtménye munkája teljességéből
még mindig hiányzik még valami fontos rész(let):
...hiányzik belőle: az **ember**(!)...

Mikor a hatodik világnap is eljött,
a fáradságos munkának újra nekiállott,
hogyan feltegye teremtés-művére a koronát!
... ám mivel eléggé hiányos volt már a készlet
a Föld égtájainak
legkieesebb vidékeiről
szinte por-állagú,
de nagyon termékeny
termőföldet hozatott,
majd azt áldott két kezével,
forrásoknak friss vizével
képlékeny masszává összegyúrta,
mindaddig formálgatta,
alakítgatta,
'míg ember-formájúvá nem lett.
...azután a sárbábut a saját képére igazítgatta.

Mikor saját isteni lelkéből még lelket is lehelt belé,
lehelletétől a gólem megmozdult,
sugallmazásától erő költözött belé
és minden porcikája megelevenedett
és életképessé lett.

Mikor már immunrendszere is megerősödött,
a teremtője így szólt hozzá:

-Tovább már ne várj!
Embernek csináltalak,
hát most azt mondom Néked,
hogy: -Kelj fel és járj!

Ő volt a világon a legeslegelső ember,
egy szép férfiember,
'kinek az erdők,
a mezők
és a levegőég állatai
mind-mind a csodájára jártak,
hiszen e Földnek
bármely vidékén is jártak,
ilyen csodás,
izmos és daliás
emberi lényt még,
(kinek e világon
még párja sem volt,)
mióta világ a világ,
eddig még soha,
sehol nem láttak!
...és amerre a szem ellát,
körös-körül,
még hozzá hasonlót,
hozzá foghatót sem találtak(!)...

Mint tudjuk,
a férfiember hímnemű volt
és atyai alkotójától,

az Ádám nevet kapta örökölni...

*

Ám a Nagy Alkotó
mesteri művének teljes megteljesüléséhez,
még mindig...
...még mindig valaminek a hiányát érezte,
ezért fáradságot nem kímélve,
teremtő művének további 'csiszolgatásába' fogott:
mikor a világ egyetlen férfiúja
nyugovóra és aludni tért,
annak jobb oldalsó bordájának csontozatjából,
(... és talán húsából
és ináiból
és idegeiből
és zsigereiből
és vérereiből
és génjeiből?)
a férfiemberhez hasonló,
de tőle mégis különböző embert készített.
(...és ezáltal a 'teremtés koronájára'
egy 'értékes drágakövet' helyezett.)

Miután isteni lelkéből beléje is lelket lehelt,
feltöltődött ő is energiával
...ám belőle meg olyan
nagyon-kíváncsira sikeredett
nőnemű ember lett(!),
hogy (felül)múlhatatlan szépsége
mindenfelé beragyogta a vidéket...

Mesterétől

az Éva nevet kapta megkülönböztetésül
majd odavezette a férfihez,
hogy odaadja neki (nem szolgálójának!),
hanem élete (örökös,) hűséges párjának...

*

Mintha anya szülte volna őket,
teljesen mezítelenek voltak mindketten,
de sem egymás előtt,
sem a Teremtő előtt,
sem az állatok előtt
nem volt szégyenérzetük.
Fügefalevéllal takaróztak,
ha mégis fáztak
vagy megáztak...

Lakóhelyükül

a világ legszebb vidékén lévő,
széltében-hosszában több mérföldnyi,
csodálatosan szép Édenkertet jelölte ki számukra,
ahol, ...ami szem-szájnak ingere csak volt,
ott nekik minden megadatott volt,
hisz' a teremtőjüktől is,
meg a természettől is,
bármilyen
mindennapi
életfeltételükhöz szükséges csak volt,
megkaptak minden élelmet...

...és még csak
hírből sem ismerték a félelmet,
mert nem éltek ott
csúszó-mászók,
mérges darazsak,
dögevő legyek,
ijesztő szörnyek
és utálatosságok,
hanem színes tollú madarak
trillázó énekétől zengett az erdő,
gyönyörű pillangók szálltak rá
az illatozó virágokra,
szelíd vadak kergetőztek,
és minden olyan volt,
mint egy minden jóval
roskadásig megterített asztal:
tele mannával, malaszttal,
a csörgedező patakok,
tavak meg úszkáló halakkal
és a földig hajló, szétterülő bokrok
árnyat tartó fák
és más földi növények kínálgaták nekik
az ízletesnél ízletesebb gyümölcsöket...

Ekkor a Teremtő intő szóval
emigyen szólott hozzájuk:
-Ti Emberpár, jól figyeljetek,

mert most hozzátok beszélek!
Nektek adom ezt a Kertet
mindkettőtök lakóhelyének,
legyetek benne társak minden jóban
éppen úgy, mintha lennétek
egy testben egy lélek!
(Gondoltam, mi lenne,
ha titeteket egymásnak
és nem másnak
teremtenélek...)

Ám óva intelek bennetek'!
A Kert minden vízének vízből ihattok(!),
minden növényzetnek terméséből,
minden fának gyümölcséből ehettek(!),
csak a Kert közepén lévő
Kárhozat (alma)fájának gyümölcséből ne egyetek,
mert attól halálos bűnbe estek,
nem üdvözültök,
és még bűnbocsánatban sem részesültök,
hanem kínok közt
halálnak halálával haltok,
örök időkre elkárhoztok
és még az ivadékaitok is
és minden nemzetségeitek
fiai is, lányai is bántani fogják,
hogy a ti eredendő bűnötökben leledzenek(!).

Ezért, én,
mint a Világmindenség örökös Ura
és parancsolója
mingkettőtök atyai alkotója,
ennek a fának
minden gyümölcsének evését
megtiltom nektek(!)...

Mire a **hetedik világekorszaki nap** elkezdődött,
a Teremtő is elfáradott...
Látta, hogy térben és időben
milyen nagyszerűt alkotott.
Megáldotta hát és megszentelte művét,
és pihenőnappá tette a hetedik napot:
a vasárnapot,
majd leheveredett,
kinyújtózkodott
és nyugovóra tért...

(...ám továbbra is fenntartotta magának a jogot,
hogy mindörökkön örökké
ha kell, ne habozzék:
a megteremtett világ működésébe,
a természet rendjébe,

az emberi cselekedetek trendjébe,
ha úgy látja jónak, azon nyomban,
akár példát statuálva is rögtön beleavatkozzék...)

*

Az első férfiember
és hűséges (asszony)társa
emberré történt megelevenedésük óta
már hosszú ideje éltek
bőségben
gyönyörűségben,
boldogságban
és meghitt szeretetben,
(tisztelve a természetnek
Teremtő-alkotta értékeit)
és jóbarátságban voltak
az Éden minden állatával...

Játszadosságokkal, hancurozásokkal.
a madarak trillázó énekeinek hallgatásával,
a csodaszép pillangók
különleges, illatos virágokra szálldosásának,
a szelíd vadak kergetőzésének, ficánkolásának
és a természet furcsaságainak
és szépségeinek csodálatával,
(mondhatni, édes semmittevéssel!)
teltek el egymásután
a földi napjaik, heteik, hónapjaik.

*(Azt hitték,
hogy ez a csodálatos élet
a természetes élet,
'hol nem kell soha,
semmitől sem tartani
és ez az állapot
talán az örökkévalóságig
fog nekik majd tartani(!)...)*

Sé, 2016.03.13-2016.08.13.